

Vi synes i øvrigt generelt, at det er vigtigt, at udenrigspolitikken ikke bare er et spørgsmål mellem den danske regering og EU måske eller FN, men også, at vi, parlamentarikerne, som vagthunde over for, hvad regeringen går og foretager sig, får nogle debatter om, hvad det er, man gerne vil fra Folketingets side også, for det er jo trods alt Folketinget, der ved vedtagelser kan pålægge regeringen, hvad det er, man vil her fra Folketingets side.

Når det så er sagt, vil jeg også sige, at det formål, som SF og Enhedslisten har med debatten, er vi i Dansk Folkeparti ikke enige i. Vi mener grundlæggende, det er et problem, hvis vi fra dansk side fremkalder en situation, hvor det udløser kritik af staten Israel, som trods alt er det demokratiske punkt i Mellemøsten, hvorimod mange af de andre lande jo er styret af diktaturer på forskellig vis, og det er noget, vi fra dansk side må modvirke og sige til landene dernede: En af de gode forudsætninger for, at I kan opnå nogle resultater i samarbejde med staten Israel, i samarbejde med FN, er jo, at I får et demokrati i jer selv i stedet for hele tiden at pukke på det eneste demokrati, der er dernede i området, nemlig Israel.

Der har været en situation gennem lang tid, hvor vi har varmet op til en forhåbentlig lidt mere endelig fred. Camp David-forhandlingerne tydede på, at det måske kunne lade sig gøre, men jeg vil nok sige, at modsat hvad SF og Enhedslisten siger under denne her debat, er det vores indtryk, at det faktisk var palæstinenserne, der var problemet til slut i de afsluttende runder.

Noget tydede på, at Barak faktisk var gået meget, meget langt fra Israels side og havde været med til nogle ting, som han blev meget kritiseret for. Javel, Arafat blev også kritiseret for, at han måske var gået et stykke hen ad vejen, men os bekendt og i hvert fald også efter det, der er fremgået af den internationale presse, var det palæstinenserne, der svigtede i den sidste omgang ved ikke at sige ja til det, der var kommet frem på bordet, hvor Israel havde givet sig meget langt.

Derfor skal vi passe på med at lægge al skylden, som jeg synes, SF og Enhedslisten ligesom lægger det frem her i Folketinget, over på Israel, som trods alt er gået meget langt i de forhandlinger, der har været.

Det spørgsmål, der for os i Dansk Folkeparti at se står tilbage, når vi ser på de to vedtagelsesforslag, der er fremsat her, er: Hvor langt går

den danske regering egentlig i ønsket om at bakke en selvstændig palæstinensisk stat op tæt ved Israels område? Hvor langt går den danske regering egentlig i dens holdning hertil?

Jeg har lagt mærke til, at der i det forslag, der er fra SF og Enhedslisten, direkte er nævnt, at man ønsker at støtte oprettelsen af en palæstinensisk stat baseret på et sammenhængende bæredygtigt territorium, hvor man så i regeringens forslag til vedtagelse har taget det ud.

Det hilser vi med tilfredshed, men vi ville da være kedede af, hvis regeringen alligevel på forskellig vis arbejder – det kunne være i FN-regi – for, at Danmark bakker en selvstændig palæstinensisk stat op i hvert fald på det her tidspunkt, fordi det af Israel bliver betragtet som sådan en rød klud, der bliver hængt op og dermed kan puste yderligere til problemerne i området.

Så vi vil da godt bede regeringen om at fastholde, at på nuværende tidspunkt er det altså farligt at tale om en selvstændig palæstinensisk stat i området.

Når vi så vender os til den vedtagelse, som regeringen er kommet med, mener vi stadig væk, der er nogle hurdler i forhold til, hvis Dansk Folkeparti skulle støtte den pågældende vedtagelse. Vi synes, man i sit ordvalg går ind i en meget indirekte kritik af Israel, som er meget uheldig.

Man nævner også, at man direkte vil gå ind med forskellig bistandsindsats, herunder på det humanitære område i de palæstinensiske selvstyremråder og regionalt med henblik på at fremme social og økonomisk udvikling. Det sidste kunne måske være meget godt, men at gå ind og støtte og opgradere støtten til palæstinenserne i området, synes vi ville være uheldigt. Det er igen et signal til Israel om, at her har vi altså valgt side i konflikten dernede.

Så vi synes, man skal vente med de initiativer, til palæstinenserne direkte har accepteret en fredsaf tale, hvor forhåbentlig en amerikansk præsident, hvem det end kommer til at være, sætter sig for bordenden og får opnået en fred, som kan holde i en længere periode.

Så kan vi overveje, om vi måske til gengæld for, at det pågældende område begynder at tage nogle statsborgere retur, som er her i Danmark, statsløse palæstinensere, flygtninge, kan gå ind i en politik om at bakke yderligere op bag bistandssamarbejdet dernede.

Afslutningsvis skal jeg sige, at jeg ikke forstår, hvordan SF og Enhedslisten kan føre en så høj profil, når det f.eks. gælder brug af børnesolda-